

Side har haft et eneste Indignationens Ord tilovers. Jeg vil minde om de Afskedigelser, som have fundet Sted af rent politiske Grunde i sin Tid, Afskedigelsen af Dr. Pingel og Henning Jensen, Pakmester Petersens og Jernbaneassistent Ohlssons Forflyttelse. Det er altsammen Handlinger af Administrationen, som have vidnet om Vilkaarlighed, og som dog ikke have vakt den Indignation, som de burde have vakt. Derfor er jeg noget tilbøjelig til at antage, at Indignationen i det foreliggende Tilfælde skriver sig fra, at det netop har ramt en af de Folks egne, som nu ere stærkest indignerede. Hvis denne Sag kunde bidrage til, at man i højere Grad, end Tilfældet er, fik Øjet op for den Uret, der gøres i Samfundet, for den Vilkaarlighed, som ofte øves, vilde jeg mene, at Sagen ikke var saa daarlig endda. Det er sikkert nok, at der indenfor mange Kredse hersker en falsk Kollegialitetsfølelse, hvor man søger at dække over Mangler hos Kolleger, som man i Virkeligheden er klar over ikke tilstrækkelig udfylde deres Pladser, og denne Kollegialitetsfølelse har vistnok været i særlig Grad stærk hos Lægerne. Hele Affæren forekommer mig ikke at være flatterende for Lægerne, eller i hvert Fald for Lægestandens Spidsrer.

Det ser ikke godt ud, at Lægerne i Anledning af denne Sag begynde at tvætte sig i alt Folkets Paasyn, og det er ganske artige Ting, man nu ser fremdragne af Lægerne. Den ene Læge staar frem og beskylder den anden for at være medvirkende til Ansættelse af alkoholistiske og morfinistiske Læger i vigtige Embeder. Der er fremdraget en halv Snes Tilfælde af denne Art i de senere Dage. Hvor kan det nu være, at disse Tilfælde pludselig komme frem, og hvorfor har man tiet stille med dem saa længe? Det er en mærkværdig Optræden, som her vises. Have disse Tilfælde været saa graverende, som de nu skildres, maa de have været lige saa graverende for 4—5 Aar siden, da Ansættelserne fandt Sted. Der er sikkert en god Del Forkertheder indenfor Lægestanden, maaske ogsaa indenfor andre Stænder, som der kunde være Grund til at fremdrage i Anledning af et Tilfælde som det foreliggende. Og naar den højtærede Minister søger at faa en Mand ind i det Embede, som det her drejer sig om, mod hvem andre Læger rette lige saa graverende eller efter min Mening endnu mere graverende Anklager end dem, der ere rettede mod Dr. Muus, ser det ikke godt ud. Jeg vil anse det for rigtigst, at man opslaar Embedet som

Medicinaldirektør vakant og lader Ansøgere melde sig, for at man derefter kan ansætte den Mand, som man anser for den mest kvalificerede. Hvorvidt den Mand, som den højtærede Minister har tænkt sig som Afløser af Dr. Muus, er den mest kvalificerede, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om, men det forekommer mig dog, at der er rejst saadanne Indvendinger imod ham, at Rigsdagen bør kræve, at der ogsaa her udvises en vis Forsigtighed, og at man ikke paa Forhaand følger den højtærede Minister i hans Syn paa dette Punkt.

Vi Socialdemokrater have, som jeg begyndte med at sige, ikke noget imod, at der stilles strenge Krav til Embedsstanden med Hensyn til Pligtopfyldelse, Hæderlighed, Loyalitet og Dygtighed paa alle Omraader. Embedsmændene skulle ikke føle sig alt for sikre i deres Embede, naar de forsøge at herske som Smaakonger eller begaa Forsømmelser. Jeg erkender ogsaa, at Skønnet over, hvorvidt de varetage deres Embede forsvarligt, først og fremmest maa være hos Administrationen, hos Ministeren. Ministeren staar med Ansvaret, navnlig overfor os, han maa kunne stole paa, at de Embedsmænd, han har under sig, ere, som de bør være, han kan ikke, som han selv sagde, overskue alt, og derfor maa han stole paa, at Embedsmændene optræde, som de bør. Faar han Indtryk af, at en Mand ikke er paalidelig, maa han have Ret til at faa ham fjernet, men vi maa paa den anden Side kræve, at en saadan Fjernelse ikke sker, medmindre der er virkelige Grunde dertil, og før der er sket en dybtgaaende Undersøgelse af alle de Forhold, som i den Henseende egne sig til at tages i Betragtning. Mig forekommer det nu, at den højtærede Minister bør drage Omsorg for, at Berettigelsen af saadanne Afskedigelser bedømmes af en anden Autoritet end ham selv; thi det ser ikke godt ud, at han alene er Dommer over, hvorvidt en Embedsmand fortjener at afskediges. Men det er jo ogsaa saaledes, at vi have Domstolene til at afgøre, hvorvidt der foreligger Betingelser for en Afskedigelse. Jeg tror, det i mange Tilfælde vilde være bedre, om man gik til Domstolene, end lod Ministrene om Afgørelsen, men i alt Fald maa vi kræve, at den højtærede Minister optræder konsekvent med Hensyn til sine Afskedigelser, at han ikke som i dette Tilfælde eller rettere sagt i disse Tilfælde optræder saaledes, at store Dele af Befolkningen faa den Opfattelse, at han er inkonsekvent i sine Afgørelser, at han i det ene Tilfælde optræder med Mildhed, i det andet med Rigorisme.